

Kőríz Imre

AZ ÉLET OLYAN, MINT

Szonettkoszorú,

amelyben nem tér ki a szüntelenül fenyegetett lét szorongató drámájára és csontig ható gyönyörűségére, és a lét kapuin se dörömböl, hanem felcsönget, bár mindig elfelejti, hogy a gombot nyomva kell-e tartani, vagy csak jelzésre szolgál, és miután bemutatkozik az egyesek által borízúnek és éltesnek nevezett hangnak, amelynek tulajdonosáról ő azonban tudja, hogy jóra való rendszerszervező, felkapaszkodik a negyedikre, mégpedig gyalog, mert a négyemeletes házakba nem kötelező liftet építeni: éppen ezért költöznek ki belőlük a nyugdíjasok, amellet, hogy nem bírják fizetni a távfűtésszámlát; és amelyre mindezért némi joggal mondhatják idősebb, nagyra becsült pályatársai, hogy posztmodern, ami azonban kevésbé idős, de nemkülönben nagyra becsült pályatársai szerint ilyen szájakból és ilyen esetekben mindössze annyit jelent: súlytalan.

a szendvics a külvárosi gyorsétteremben, zárás előtt:

a zsemle ványadt, öreg a saláta, a hús pedig egyszerűen hideg.

Az ember mit tehet? Visszaviszi a pulthoz, és újat kér az eladótól, aki bizalmatlanul tekint rá,

de mégis kicseréli, mert a krómacél konyhafrontok mögül megengedőleg – hiszen ilyenkor a kólában sincs már bugyborék, és a turmix is darabos – bólint ki a mindentudó, nyakkendős *manager*.

Vagy inkább olyan, mint a hidegtál egy Amszterdamban rendezett szogd filológiai konferenciának¹ azon a hajókirándulásán, amelyet valami bizarr ötlettől vezérelve Rotterdamban ejtenek meg, a kietlen kikötők széles, szürke ege alatt, amikor is az ember vesz a fogpiszkálóra tűzött fasírtból,³

de amikor másodszor is venne belőle,

a nyalka *host* udvariasan és határozottan figyelmeztet rá, hogy mindenkinek csak egy jut.

Dutch treat, ahogy az angol mondja.

Vagy – ha nem is habostorta⁵ – mint egy habostorta. (Nehéz.)

¹ Ahol nincs idő hagyományos előadásra, hanem ún. poszterrel kell készülni, amit különben ismerhetünk, például az endokrinológusok és a tenoristák² gyakorlatából.

² José Cura, korunk talán legjobb tartott tenoristája, egyszersmind egykori argentin body building-bajnok,

saját bevallása szerint több mint harminc szerepet tanult meg
 a – természetesen: – elmúlt öt évben,
 köztük a romantikus operairodalom gyakorlatilag valamennyi nagy tenorszerepét.
 Ezzel memóriája, teljesítőképesége határára ért,
 ezért a következő időszakban újabb szerepek helyett inkább a meglévők csiszolására,
 dramaturgiai kérdésekre, érzelmi-hangulati mélységekre szeretne koncentrálni.
 Érteni vélünk, Don José,
 ahogy a népszerű szappanoperák egyes szereplőinek ritmusváltását is,
 akik éppoly népszerűek, mint legnépszerűbb kollégáik, de mégsem keresnek annyit,
 mert köti őket a kezdeti, előnytelen szerződés –
 mindazonáltal hiába kecsegtetik őket a producerek
 a későbbi epizódokat illetően előnyösebb ajánlatokkal,
 nem adják be a derekukat, ezért aztán ki kell írni őket a következő szériából:
 rákot kapnak, elgázolja őket egy autó, vagy egyszerűen csak hazaköltöznek Illinois-ba.

³ Életem – mi másom? – legjobb marhasültjét reggelire készítettem el.
 Egy nehézre hangszerelt vacsora⁴ előkészületei során maradt meg
 mintegy két szeletre való hús. Lassan majdnem meg is feledkeztem róla,
 feltehetően már egészen érett volt, amikor egy este bekentem némi olajjal és
 mustárral,

nehogy végül is megromoljon.

Reggel a császárvárosba készültünk, vannak ezek a leértékelések, egy olyanra.
 A marhahúst sietve sütöttem ki, reggeli koleszterinbomba gyanánt.
 Szinte rágni sem kellett. (Bár azért lehetett.)

⁴ A főfogás nem sikerült, és már nem is először.
 A férjével és fiaival együtt vendégül látott konyhaművészről
 jóindulatú feltevése szerint talán azért nem, mert a Sztroganoff-bélszín
 esetleg *a priori* nem finom.

⁵ A kimagozott meggyet hempergessék meg lisztben,
 akkor nem süllyed le a tészta aljára.
 Az elv egyébként ugyanaz, mint amikor az úszók epilálják a mellüket:
 trükközünk a μ -vel. A különbség annyi,
 hogy sütéskor az idő nekünk, úszóversenyen ellenünk dolgozik.
 Majd meséljenek.